Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος	» 6,50	Ἑξάμηνος	» » 8.—
Τρίμηνος	» 3,50	Τρίμηνος	» » 4.50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 26ον | *Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1918* | *Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 3*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ἀρρώστησε;

— Ναί, σοῦ λέω. Ἦταν λοιπὸν περίσταση νὰ τὸ πήγαινα στ' Ὀρφανοτροφεῖο, νὰ μοῦ τὸ πέθαιναν;

— Κι' ἄμα ἔγεινε καλά;

— Δὲν ἔγεινε καλὰ ὁλωσδιόλου. Ὕστερ' ἀπὸ κείνη τὴν ἀρρώστεια, τὸ βρῆκε ἄλλη. Ἔδυηχε, τὸ κακόμοιρο, νὰ τάκουῦς καὶ νὰ σοῦ ραΐζεται ἡ καρδιά... Ἔτσι μᾶς πέθανε κι' ὁ Νικόλας μας. Μοῦ φαινόταν, πὼς ἂν τὸ πήγαινα στὴ χώρα, θὰ πέθαινε κι' αὐτό.

— Καλά· ἔπειτα;

— Ἔ, ἔπειτα... Μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο...πέρασε ὁ καιρός.

— Πόσω χρονῶν εἶναι τώρα;

— Ὀχτώ.

— Πολὺ καλά! Θὰ πάῃ μεγάλο, ὀχτὼ χρονῶν, ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νἆχε πάει ἀπὸ μικρό. Τί κατάλαβες; Θὰ τοῦ κακοφανῇ περισσότερο. Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

— Ἀ, Γερόλυμε! Δὲ θὰ κάμῃς τέτοιο πρᾶμμα!

— Μπᾶ; Καὶ ποιὸς θὰ μὲ 'μποδίσῃ; Σοῦ φαίνεται πὼς μποροῦμε νὰ τὸν κρατήσουμε γιὰ πάντα;

Σώπασαν μιὰ στιγμὴ καὶ μπόρεσα νὰ πάρω τὸν ἀνασασμό μου. Ἡ συγκίνηση μ' ἔσφιγγε στὸ λαιμὸ νὰ μὲ πνίξῃ.

Σὲ λίγο, ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ξανάρχισε:

— Ἀ, πόσο σ' ἄλλαξε τὸ Παρίσι!.. Δὲ θὰ μίλαγες ἔτσι πρὶν πᾷς στὸ Παρίσι!

— Μπορεῖ, τῆς ἀποκρίθηκε. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ἂν τὸ Παρίσι μ' ἄλλαξε, μὲ σακάτεψε κιόλα. Πῶς νὰ βγάζω τώρα τὸ ψωμί του, τὸ δικό σου, τὸ δικό μου; Δὲν ἔχουμε πιὰ παράδες. Ἡ γελάδα πουλήθηκε. Εἶναι δίκιο, σὰ δὲν ἔχουμε νὰ φᾶμε 'μεῖς, νὰ τρέφουμε ἕνα παιδὶ ποῦ δὲν εἶναι δικό μας;

— Εἶναι δικό μου!

— Ναί, ὅσο εἶναι δικό μου, ἄλλο τόσο εἶναι καὶ δικό σου. Δὲν εἶναι χωριατόπουλο αὐτό! Το κύτταζα τὴν ὥρα ποῦ τρώγαμε. Τί ἀχαμνό, τί ντελικάτο! Οὔτε μπράτσα ἔχει, οὔτε κότσια.

— Εἶναι ὅμως τὸ πιὸ ὄμορφο παιδὶ τοῦ χωριοῦ.

— Ὄμορφο, δὲ λέω, μὰ γερό;.. Ἡ ὀμορφιά του θὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ; Ἀκούστηκε ποτὲ καλὸς δουλευτὴς μὲ ὤμους σὰν τοὺς δικούς του; Εἶναι παιδὶ τῆς χώρας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς χώρας δὲ μᾶς κάνουν ἐδῶ.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶναι καλὸ παιδί. Ἔξυπνο ὅσο παίρνει καὶ μὲ χρυσῆ καρδιά. Νὰ ἰδῇς μεθαύριο πῶς θὰ δουλεύῃ γιὰ μᾶς τὸ καϊμένο.

— Ναί· ὡς τόσο ὅμως, ἐμεῖς πρέπει νὰ δουλεύουμε γι' αὐτό· κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ δουλεύω.

— Κι' ἂν σοῦ τὸ γυρέψουν οἱ γονιοί του τί θὰ τοὺς πῇς;

— Δὲ βαριέσαι! Μήπως ἔχει γονιούς; Ἂν εἶχε, θὰ τὸ γύρευαν, κι' ὀχτὼ χρόνια τώρα, βέβαια θὰ τῶχαν βρῇ. Ὤ, μεγάλη μου ἀνοησία νὰ πιστέψω πὼς εἶχε γονιοὺς ποὺ θὰ μᾶς τῶπαιρναν μιὰ μέρα καὶ θὰ μᾶς πλέρωναν τοὺς κόπους καὶ τὰ ἔξοδα. Στάθηκα βλάκας, κουτεντές. Τί, ἐπειδὴ φόραγε ὄμορφα σπάργανα μὲ ταντέλλες, ἔπρεπε νὰ φαντασθῶ ἐγὼ πὼς οἱ γονιοί του θὰ τὸ γύρευαν; Μπορεῖ καὶ νὰ πέθαναν οἱ ἄνθρωποι.

— Μ' ἂν δὲν πέθαναν; Ἂν ἐρθοῦν καμμιὰ μέρα νὰ μᾶς τὸ γυρέψουν; Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς θἀρθοῦν.

— Πεῖσμα ποὺ τῶχετε σεῖς οἱ γυναῖκες!

— Καλά. μ' ἂν ἐρθοῦν;

— Ἔ, μὲ σκότισες! τοὺς στέλνουμε στὸ Κατάστημα. Ἔλα, φτάνει πιά, βαρέθηκα. Αὔριο ἐγὼ θὰ τὸν πάω στὸ Δήμαρχο. Τώρα θὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ νὰ χαιρετήσω τὸ Φραντζῆ. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ γυρίσω.

Ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ ξανάκλεισε. Εἶχε φύγει.

Ἀνασηκώθηκα τότε 'στὸ κρεββάτι μου, φωνάζοντας τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας:

— Μαμά μου! Μαμά μου!

Ἔτρεξε κοντά μου.

— Θὰ μάφίσῃς ἐσὺ νὰ πάω στ' Ὀρφανοτροφεῖο;

— Ὄχι, παιδάκι μου, ὄχι.

Μὲ φίλησε τρυφερὰ καὶ μ' ἔσφιξε στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Τὰ χάδια της μοῦδωσαν λίγη παρηγορία καὶ τὰ δάκρυα μου πάψανε.

— Δὲν κοιμώσουν λοιπόν; μὲ ρώτησε μαλακά.

— Δὲ φταίω ἐγώ.

— Δὲ σὲ μαλώνω.. Ἄκουσες λοιπὸν ὅσα μοῦ εἶπε ὁ Γερόλυμος;

— Ναί. Δὲν εἶσαι μάννα μου. Μὰ οὔτε 'κεῖνος εἶνε πατέρας μου.

Τὶς δυὸ αὐτὲς φράσεις δὲν τὶς ἐπρόφερα βέβαια μὲ τὸν ἴδιο τόνο. Γιατὶ ὅσο πικράθηκα μαθαίνοντας πὼς αὐτὴ δὲν ἤτανε μάννα μου, τόσο χαρούμενος, τόσο περήφανος ἤμουν νὰ ξέρω πὼς δὲν ἦταν πατέρας μου ἐκεῖνος. Ἀλλὰ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα δὲν ἐπρόσεξε 'ς αὐτὴ τὴν ἀντίθεση.

— Ἴσως ἔπρεπε, μοῦ εἶπε, νὰ σοῦ φανέρωνα τὴν ἀλήθεια. Μὰ σὲ εἶχα τόσο σὰν παιδί μου, ποῦ δὲ μποροῦσα νὰ σοῦ 'πῶ, στὰ καλὰ καθούμενα, πὼς δὲν ἤμουν ἐγὼ ἡ ἀληθινή σου μάννα. Τὴ μάννα σου, καϊ-

«Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε μπῇ μέσα.» (Σελ. 10, στ. α')

μένο παιδί, τάκουσες, δεν τη μάθαμε. Ζῆ; πέθανε; Ποιός ξέρει! Μιὰ μέρα, στὸ Παρίσι, καθὼς πήγαινε πρωΐ-πρωΐ στὴ δουλειά του ὁ Γερόλυμος καὶ περνοῦσε ἀπὸ κάποιο δρόμο, ποὺ τόνε λένε λεωφόρος Μπρετέγι,—εἶν' ἕνας δρόμος πλατύς, δεν-τροφυτεμένος,— ἄκουσε κλάμματα μωροῦ. Τοῦφάνηκε σὰ νἀβγαίναν ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς περβολιοῦ. Ἦταν Φλεβάρης, μόλις ἔφεγγε ἡ αὐγή. Ζύγωσε στὴν πόρτα ἐκείνη κι' εἶδε ἕνα μωρὸ ξαπλωμένο στὸ κατώφλι. Ἐκεῖ ποὺ κύτταζε ὁλόγυρα, γιὰ νὰ φωνάξῃ κανένα, εἶδ' ἕναν ἄνθρωπο νὰ βγαίνῃ πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρο καὶ νὰ φεύγῃ σὰν τὸν κλέφτη. Χωρὶς ἄλλο, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸ δέντρο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θἄβρισκε κανένας τὸ παιδί, ποὺ τῶχε ρίξει ὁ ἴδιος στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Γερόλυμος δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, γιατὶ τὸ παιδὶ ξεφώνιζε δυνατά, σὰ νὰ καταλάβαινε πὼς τοῦρχουνταν βοήθεια καὶ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴ χάσῃ... Ἐκεῖ ποὺ συλλογίζουνταν τί νὰ κάμῃ, ὁ Γερόλυμος ἀνταμώθηκε μ' ἄλλους δουλευτάδες κι' ὅλοι μαζὶ ἀποφασίσανε νὰ πάρουν τὸ παιδί! καὶ νὰ τὸ πᾶνε στὴν Ἀστυνομία. Ἐκεῖνο δὲν ἔπαυε τὰ κλάματα. Θὰ κρύωνε πολύ, τὸ καϊμένο... Ἐπειδὴς ὅμως καὶ στὴν Ἀστυνομία, ἂν κι' ἦταν ζεστά, τὸ παιδὶ δὲν ἔκλαιγε λιγώτερο, εἶπαν πὼς θὰ πεινοῦσε καὶ φώναξαν μιὰ καλὴ γειτόνισσα νὰ τὸ βυζάξῃ. Ἀλήθεια· ἔπεσε στὸ βυζὶ σὰ λιμασμένο. Ἔπειτα τὸ γδύσανε μπροστὰ στὸ τζάκι. Ἦταν ἕνα ὄμορφο παιδὶ ἴσαμε πέντε μηνῶν, ροδοκόκκινο, παχουλό, καλοκαμωμένο, ἕνα πολὺ ὄμορφο παιδάκι. Ἀπὸ τὰ φορέματά του καὶ τὰ σπάργανα ποὺ τὸ πύλιγαν, ἂν κι' ἀμαρκάριστα, καταλάβαινε, κανένας πὼς οἱ γονιοί του θἄταν πλούσιοι. Κάποιος λοιπὸν θὰ τοὺς τῶκλεψε κι' ὕστερα τὸ πέταξε. Ἔτσι τὸ ξήγησε κι' ὁ Ἀστυνόμος. Κι' ἀφοῦ ἔγραψε 'ς ἕνα χαρτὶ ὅσα ἤξερε ὁ Γερόλυμος, καὶ τὸ πῶς ἦταν τὸ παιδὶ καὶ τί λογῆς ρούχα φόραγε, τοὺς εἶπε πὼς θὰ τὸ ἔστερνε στ' Ὀρφανοτροφεῖο, ἂν δὲν βρισκότανε κανένας ποὺ νὰ θέλῃ νὰ τὸ πάρῃ. Τὸ παιδί, σοῦ εἶπα, ἦταν καλό, γερό, ὑγιὲς· εὔκολα θὰ τὸ μεγάλωνε κανένας· κι' οἱ γονιοί του, ποὺ θὰ τὸ ζητοῦσανε σίγουρα, θἀντιμείβανε πλουσιοπάροχα ἐκεῖνον ποὺ θὰ τῶχε περιμαζέψει. Αὐτὰ σκέφτηκε ὁ Γερόλυμος κι' εἶπε τοῦ Ἀστυνόμου πὼς θέλει νὰ τὸ πάρῃ. Τοῦ τῶδωσαν. Ἴσα-ἴσα ποὺ εἶχα, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἕνα παιδὶ τῆς ἴδιας ἡλικίας καὶ δὲν ἦταν σπουδαῖο πράμμα νὰ βυζαίνω δυό. Ἔτσι ἔγεινα μάννα σου.

— Ὤ, μαμά μου!

— Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὁ Νικόλας μου πέθανε κι' ἀπὸ τότες ἀφωσιώθηκα σὲ σένα πιὸ πολύ. Ξεχνοῦσα ὁλωσδιόλου πὼς δὲν ἤσουν ἀληθινὲ παιδί μας. Ὁ Γερόλυμος ὅμως... αὐτὸς δὲν τὸ ξέχασε κι' ἅμα εἶδε πώς, τόσον καιρό, τρία χρόνια, οἱ γονιοί σου δὲν ἐφάνηκαν, μοῦπε νὰ σὲ βάλω στὸ Κατάστημα. Ἄκουσες γιατὶ δὲν τῶκανα.

— Ἄχ, ὄχι στὸ Κατάστημα! φώναξα, ἀγκαλιάζοντάς την ὅσο μποροῦσα κι' ὁ σφικτά. Μάννα-Μπαρμπερίνα, ὄχι στ' Ὀρφανοτροφεῖο!

— Ὄχι, παιδί μου, ἔννοια σου, δὲ θὰ πᾶς. Ἐγὼ θὰ τὰ βολέψω. Ὁ Γερόλυμος δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος... θὰ τὸ ἰδῆς· τὰ βάσανα μόνο κι' ὁ φόβος τῆς φτώχειας τὸν κάνουν. Θὰ δουλέψουμε. Θὰ δουλέψῃς καὶ σύ.

— Ναί, ναί, ὅ τι θέλετε. Μὰ ὄχι στ' Ὀρφανοτροφεῖο!

— Λὲ θὰ πᾶς, σοῦ λέω. Μὰ μὲ μιὰ συμφωνία: τώρ' ἀμέσως θὰ κοιμηθῇς. Δὲν κάνει νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ σὲ βρῇ ξύπνιο.

«Εἶχε καθήσει ἀντικρὺ στὸ τζάκι.» (Σελ. 10, στηλ. α'.)

Μὲ φίλητε καὶ μοῦ γύρισε τὸ πρόσωπό μου κατὰ τὸν τοῖχο. Προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ· μὰ ὕστερ' ἀπὸ τόση συγκίνηση, ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο κλονισμό, ποῦ νὰ βρῶ γαλήνη καὶ ὕπνο!

Ὥστε ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, ἡ τόσο καλή, ἡ τόσο τρυφερή, δὲν ἦταν ἡ ἀληθινή μου μάννα. Τί θἄταν λοιπὸν μιὰ μάννα ἀληθινή; ἀκόμα πιὸ καλή; ἀκόμα πιὸ τρυφερή; Ἀ, ὄχι, ἀδύνατο!

Ὅμως ἕνα πράμμα καταλάβαινα, τὸ αἰσθανόμουν καλά· πὼς ἕνας ἀληθινὸς πατέρας θἄταν λιγώτερο σκληρὸς ἀπὸ τὸ Μπαρμπερῆ καὶ δὲν θὰ μὲ κοίταζε βέβαια μὲ τόσο ψυχρὰ μάτια, οὔτε θὰ μ' ἔδιωχνε ἀπὸ κοντά του μὲ τὸ μπαστούνι.

Τώρα ἤθελε νὰ μὲ πετάξῃ στ' Ὀρφανοτροφεῖο. Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα θὰ τὸ κατάφερνε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ; Καὶ τ' ἦταν αὐτὸ τ' Ὀρφανοτροφεῖο;

Στὸ χωριὸ ἤξερα δυὸ παιδιά, ποὺ τὰ λέγανε «παιδιὰ τοῦ Ὀρφανοτροφείου». Εἶχαν στὸ λαιμό τους μιὰ πλακίττα μολυβένια μὲ ἀριθμό· ἦταν κακοντυμένα καὶ βρώμικα. Τὰ περιγελοῦσαν, τὰ κακόμοιρα, τὰ χτυποῦσαν. Τἄλλα παιδιά, πολλὲς φορές, εἶχαν τὴν κακία νὰ τὰ κυνηγοῦν, ὅπως κυνηγᾷ κανεὶς ἕνα χαμένο σκυλί, ἔτσι γιὰ γοῦστο καὶ γιατὶ τὸ χαμένο σκυλὶ εἶναι ἀνυπεράσπιστο.

Ἀ, δὲν ἤθελα νὰ γίνω κ' ἐγὼ σὰν ἐκεῖνα τὰ παιδιά! δὲν ἤθελα νὰ μοῦ βάλουν στὸ λαιμό μου ἀριθμό, οὔτε νὰ μὲ παίρνουν στὸ κυνῆγι καὶ νὰ μοῦ φωνάζουν: «Στ' Ὀρφανοτροφεῖο! στ' Ὀρφανοτροφεῖο!»

Μόνο ποὺ τὸ συλλογιοῦμουν, μ' ἔπιαναν ἀνατριχίλες καὶ τὰ δόντια μου χτυποῦσαν.

Ποῦ νὰ κοιμηθῶ! Κι' ὁ Μπαρμπερῆς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γύριζε.

Γιὰ καλή μου τύχη, δὲν ἐγύρισε ὅσο γρήγορα εἶχε πῆ κι' ὁ ὕπνος μὲ βρῆκε πρὶν ἀπ' αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ Θίασος τοῦ σινιὸρ Βιτάλη.

Ὅλη νύχτα, καὶ στὸν ὕπνο μου ἀκόμα, φαίνεται πὼς μὲ κρατοῦσε ὁ φόβος, γιατὶ τὸ πρωΐ, μόλις ξύπνησα, τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμα ἦταν νὰ πιάσω τὸ κρεββάτι μου καὶ νὰ κοιτάξω γύρω, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν μὲ εἶχαν πάρει.

Ὅλο τὸ πρωΐ, ὁ Μπαρμπερῆς δὲ μοῦπε τίποτα κι' ἄρχισα νὰ ἐλπίζω πὼς δὲν ἤθελε πιὰ νὰ μὲ στείλῃ στ' Ὀρφανοτροφεῖο. Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, ἔλεγα, θἄ τοῦ μίλησε καὶ θὰ τὸν κατάφερε ν' ἀπαρατήσῃ τὸ σχέδιό του.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ χτυποῦσε μεσημέρι, ὁ Μπαρμπερῆς μοῦ εἶπε νὰ φορέσω τὸ κασκέτο μου καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Τρομαγμένος, κοίταξα τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα σὰ νὰ τῆς ζητοῦσα βοήθεια. Ἐκείνη ὅμως μοῦγνεψε κρυφὰ πὼς ἔπρεπε νἀκούσω καὶ μ' ἓν' ἄλλο κίνημα τοῦ χεριοῦ της μὲ ἡσύχασε, πὼς δὲν ἦταν φόβος κανένας.

Ἔτσι, χωρὶς ἀντιλογία, ξεκίνησα πίσω ἀπ' τὸν Μπαρμπερῆ.

Ἀπὸ τὸ σπίτι μας ὡς τὰ χωριό, εἶναι μιᾶς ὥρας δρόμος. Ἡ ὥρα αὐτὴ πέρασε χωρὶς νὰ μοῦ πῇ ὁ Μπαρμπερῆς λέξη. Πήγαινε μπροστά, ἀργά, κουτσαίνοντας, μὲ τὸ γυρτό του κεφάλι ὁλωσδιόλου ἀπίνητο, καὶ κάθε τόσο γύριζε μονοκόμματος, γιὰ νὰ βλέπῃ ἂν τὸν ἀκολουθῶ.

Ποῦ μὲ πήγαινε;

Τὸ ζήτημ' αὐτὸ μανηστυχοῦσε μ' ὅλο τὸ καθησυχαστικὸ γνέψιμο τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας· καὶ, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ ἕνα κίνδυνο ποὺ τὸν προαισθανόμουν χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω, συλλογίσθηκα νὰ τὸ στρίψω.

Μ' αὐτὸ τὸ σκοπό, προσπαθοῦσα νὰ μένω ὅλο πίσω· κι' ἅμα πιὰ θὰ μᾶς χώριζε κάμποσο διάστημα, θὰ ροβολοῦσα στὸ χαντάκι κι' ἂν μποροῦσε, ἂς μ' ἔφτανε!

Τὸ κατάλαβε, στάθηκε ὥς νὰ πλησιάσω καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἂν μποροῦσα τώρα, ἂς ἔφευγα!

Ἔτσι μπήκαμε στὸ χωριό, ὅπου ὅλοι, στὸ πέρασμά μας, γύριζαν νὰ μᾶς βλέπουν, γιατὶ θὰ ἔμοιαζα σὰν κακότροπο σκυλὶ ποὺ τὸ σέρνουν ἀπ' τὴ χαΐνα.

Καθὼς περνούσαμε ἀπ' τὸ καφενεῖο, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ στεκότανε στὴν πόρτα, φώναξε τὸν Μπαρμπερῆ καὶ τὸν προσκάλεσε νὰ μπῇ μέσα.

Μ' ἔπιασε ἀπὸ ταυτί, μὰ ἀγκάγκας' ἔτσι νὰ περάσω πρῶτος καί, ἀφοῦ μπήκαμε, ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἠτύχασα λιγάκι. Τὸ καφενεῖο δὲν μοῦ φαινότανε μέρος ἐπικίνδυνο· ἔπειτα ἦταν καφενεῖο· κι' ἐγὼ ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχα ἐπιθυμία νὰ περάσω τὸ κατώφλι του.

Πολλὲς φορὲς εἶχα ἰδῆ ἀνθρώπους νὰ βγαίνουν ἀπὸ κεῖ-μέσα τρικλίζοντας, μὲ τὰ πρόσωπα ξαναμμένα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥ Ἁγίου Ἀντρέα, μὲ προσκάλεσαν 'ς ἕνα πλούσιο ἀθηναϊκο σπίτι ποὺ γιορτάζε. Καὶ μὲ παρακάλεσαν πολὺ νὰ μὴ λείψω, γιατὶς τὴ γιορτὴ αὐτή, τὰ παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ ἑτοιμάζαν κάποιο ἔργο δικό μου κι' ἤθελαν, λέει, νἄρχουν θεατὴ καὶ τὸν συγγραφέα.

— Καὶ ποιὸ ἔργο μου; ρώτησα τὴ ξαδέλφη τους καὶ δική μου συγγένισσα, ποὺ εἶχαν στείλει.

— Τὸ «Ψυχοσάββατο».

— Τ' «Ψυχοσάββατο»; Μίλα καλά...

— Ναί, ναί... αὐτό!

Μὰ τὸ «Ψυχοσάββατο» εἶναι τὸ βαρύτερο καὶ τὸ δυσκολώτερο ἀπ' ὅλα τὰ θεατρικά μου ἔργα! Μιὰ σύγχρονη τραγῳδία, ἄγρια, ζοφερή κα', τὸ χειρότερο, χωριάτικη. Χωριάτες λοιπὸν καὶ χωριάτισσες θὰ γίνουνταν αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ σαλονιοῦ; Θἄχαν γιὰ «σαλόνι» τὸ φτωχὸ ἰσόγειο ἑνὸς χωριατόσπιτου, μαυρισμένο ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ τζακιοῦ; κι' ὅλα τους τὰ «λοῦσα» θἄταν οἱ πένθιμες φορεσιὲς μιᾶς γρηᾶς χαροκαμένης καὶ μιᾶς δυστυχισμένης νέας χωριάτισσας; Χαρὰ στὴν ἐκλογή! Μὰ δὲν ἐδιάλεγαν τίποτ' ἄλλο; Μιὰ φαιδρὴ κωμῳδία ἢ ἕνα δραματάκι τοῦ κόσμου, μὲ σαλόνι... Λουΐ-Κένζ;

— Ὄχι, μοῦ λέει ἡ ξαδέλφη. Τὸ «Ψυχοσάββατο». Ὁ σκοπός τους, φαίνεται, δὲν εἶναι νὰ δείξουν ἐπίπλα καὶ φορεσιές, παρὰ κάτι ἄλλο.

Ἄ, ἔτσι;... Ὥστε τὰ παιδιὰ αὐτὰ πρέπει νἄχουν καλλιτεχνικὸ γοῦστο πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἀπαντοῦμε στὴ συνειθισμένη ἐρασιτεχνία. Κι' ἀκόμη νὰ αἰσθάνουνται γερὰ τὰ κότσια, γιὰ νὰ παίξουν ἕνα ἔργο, ποὺ καὶ μεγάλοι, γυμνασμένοι ἠθοποιοὶ ἢ ἐρασιτέχνες θὰ τὸ φοβοῦνταν. Ὡρισμένως πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὰ ἰδοῦμε! Τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶναι κοινά. Θὰ παρουσιάσουν κάτι καλό. Θἆναι ἴσως μιὰ ἀποκάλυψη ποὺ θἀξίζῃ.

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, στηριγμένη μόνο στὴν ἐκλογὴ τοῦ ἔργου,—γιατὶ τὰ παιδιὰ δὲν τὰ γνώριζα καθόλου,— ἐπῆγα.

Βρῆκα τὸ σπίτι τους,—ἕνα κομψὸ μέγαρο στὴν ὁδὸν Πατησίων, τὸ μέγαρο τοῦ εὐγενικοῦ φίλου κ. Ἠλία Ἡσαΐα,—γεμᾶτο κόσμο, φῶτα, νεατα, χαρά. Ὁ εὐρύχωρος προθάλαμος, μὲ μιὰ παράταξη καθισμάτων, εἶχε μεταβληθῆ σὲ αἴθουσα θεάτρου. Ἀντίκρυ, τρία μαρμάρινα σκαλιά, ἕνα μεγάλο ἀφιδωτὸ ἄνοιγμα κι' ἕνας μπεντὲς νὰ τὸ κλείνῃ. Ἦταν ἡ σκηνοῦλα. Καθήσαμε ὅλοι καὶ περιμέναμε ν' ἀνοίξῃ. Κάναμε χίλια ἀστεῖα, χειροκροτούσαμε ὅπως στὸ θέατρο ὅταν ἀνυπομονοῦν οἱ τζαμπατζῆδες, μιλούσαμε γιὰ διακεκριμένες θέσεις καὶ γιὰ ποσοστά, γελούσαμε καὶ διαβάζαμε τὸ πρόγραμμα ποὺ μᾶς εἶχαν μοιράτη, γραμμένο σὲ χαρτὶ κινέζικο μὲ μηχανή:

Παρασκευή, 30 Νοεμβρίου 1918
Ἠν φορὰν 1ην

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Γρηγ. Ξενοπούλου

Σύγχρονη μονόπρακτη τραγῳδία μὲ ἰντερμέτζο

(Μουσικὴ Ἀνδρέα Ἡσαΐα)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ, πλούσ. χωριάτης... Ἀνδ. Ἡσαΐας
ΜΑΡΙΑ, γυναίκα του. . . . . Λέλα Ἡσαΐα
ΓΡΗΑ ΜΠΑΜΠΑΙΝΑ, χήρα μητέρα τοῦ Κωσταντῆ. . . Ἐλπὶς Σαμαρᾶ
ΑΙΓΕΡΟΣ. . . . . Ἀντ. Εὐαγγελίτος

Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ ἐξοχὴ τῶν Ἑπτανήσων, στὸ σπίτι τοῦ Κωσταντῆ, Παρασκευὴ βράδυ, ἀρχὲς Μαρτίου, ποὺ ξημερώνει Ψυχοσάββατο.

Ἐπιτέλους ἑτοιμάσθηκαν οἱ «ἠθοποιοί» κι' ἡ «αὐλαία» ἄνοιξε. Ἀρίσαμε ἀμέσως τὰ γέλια καὶ τάστεῖα. Ἄκρα σιωπὴ καὶ προσοχὴ μεγάλη... Ἡ παράσταση ἄρχισε κι' ἐξακολουθοῦσε ἀπρόσκοπτα. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ προσοχή μας μεγάλωνε. Τί ὡραῖα! Καρφωμένοι στὴ σκηνοῦλα, κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χείλη τῶν νεαρῶν ἠθοποιῶν, αἰσθανόμαστε τὸ πιὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρο... Ἔπειτα τὸ ἐνδιαφέρο μας ἔγινε συγκίνηση κι' ἡ συγκίνηση ἀπόλαυση ἀληθινή. Στὸ τέλος πιὰ ἦταν ἐνθουσιασμός...

Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ βλέπαμε μπροστά μας, ἦταν ἀνώτερο ἀπ' ὅλες μας τὶς ἐλπίδες. Ἐγὼ τοὐλάχιστο ὁμολογῶ, πὼς... 1ην φορὰν 1ην εἶδα ἐρασιτέχνες νὰ παίζουν σὰν ἀληθινοί, μεγάλοι ἠθοποιοί. Δὲν τοὺς ἔλειπε, σᾶς βεβαιώνω, παρὸ ἡ σκηνή, ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου, ποὺ θὰ τοὺς συγχωροῦσε περισσότερη ἐλευθερία στὰ κινήματα καὶ, γιὰ τἀγόρια τοὐλάχιστο, κάποια ἡλικία· γιατὶ ἕνα παιδὶ δεκάξη-δεκαεφτὰ χρονῶν δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ προσποιηθῆ ἕνα μεγάλο χοντροφωνο χωριάτη. Ὅλα τἄλλα ὅμως τὰ εἶχαν. Ἔπαιζαν στὸν τόνο, στὸ φυσικώτατο πάντα τόνο, ποὺ εἶναι πολὺ σπάνιο,—μπορῶ νὰ πῶ πὼς οὔτε μιὰ φράση τοῦ ἔργου δὲν τονίστηκε ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε,—καί, ἀκόμα σπανιώτερο, ἔπαιζαν μ' αἴσθημα βαθύ, μὲ ἀληθινὴ συγκίνηση καλλιτεχνῶν, ποὺ πρῶτα-πρῶτα καταλαβαίνουν τί παίζουν.

Τὸ ἀπίστευτο εἶναι πὼς δὲν ἔλειψε οὔτε τὸ ἰντερμέτζο: ὁ Χορὸς τῶν Ψυχῶν. Ὁ νεαρὸς Ἀνδρέας Ἡσαΐας, ποὺ ἔχει καὶ πρωΐμο τάλαντο μουσικοῦ, ἔγραψε μιὰ μουσικὴ δική του, πολὺ ἐκφραστική. Καὶ μὲ τὴ μουσικὴ αὐτή, τὰ δίστιχα τῶν Ψυχῶν τραγουδήθηκαν ἀπὸ μέσα ὡραιότατα. Τελοσπάντων, ἦταν μιὰ παράσταση ποὺ μποροῦσε νὰ σταθῆ ἐξαίρετα καὶ σὲ θέατρο. Στὸ τέλος, ἐνῶ ὅλοι χειροκροτοῦσαν ἐνθουσιασμένοι τὰ ἔξοχα αὐτὰ παιδιά, τὰ ξέβγαλτα, ταυτοδίδακτα, ἀνέβηκα στὴ σκηνοῦλα καὶ τοὺς ἔσφιξα τὰ χέρια μὲ τὴν καρδιά μου. Συγγραφικὸ χρέος ναί, μὰ ποὺ ποτέ μου δὲν τὸ ἔκαμα μὲ περισσότερη χαρὰ κι' εἰλικρίνεια. Κι' ἔφυγα καταγοητευμένος, γιατὶ εἶδα ἀκόμη μιὰ φορά, καὶ καλλίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλη, πόσο προοδεύει ἡ νέα γενεὰ στὸ γοῦστο, στὸ καλλιτεχνικὸ αἴσθημα—'ς ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ξεχωρίζει μιὰ πολιτισμένη κοινωνία ἀπὸ μιὰ βάρβαρη. Ἀ, πολὺ μεγάλη πρόοδο, τεράστια. Κι' εἶναι ἀκόμα πιὸ εὐχάριστο καὶ πιὸ εὐοίωνο, νὰ τὴν ἀπαντᾷ κανεὶς ἄξαφνα σὲ μέγαρα πλουσίων, σὲ μιὰ κοινωνικὴ δηλαδὴ τάξη, ποὺ ἴσα-ἴσα τὴν κατηγοροῦσαν ὡς τώρα πὼς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτ' ἄλλο πιὸ πνευματικό, πιὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ χρῆμα. Συκοφαντία! Νὰ πῶς ἀνατρέφει τὰ παιδιά της ἡ τάξη αὐτή.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΑ

Τὸ ἀγκαθερὸ τὸ γουρουνάκι,
Ποὺ ἄλλιως τὸ λὲν σκαντζόχοιρο,
Φαγάκι βρίσκει πρόχειρο
Στοῦ λειβαδιοῦ τὸ χορταράκι,

Καὶ λέει στὴν ἀργοκίνητη
Χελώνα:— «Δὲν πεινᾷς;
Τί στέκεις ἀσυγκίνητη
Καὶ τὴν κοιλιὰ ξεχνᾷς;

«—Μὰ δὲν ἀκοῦς, Καμπόσε μου,
Ποὺ σὰν μιλῶ, ψευδίζω;
Σκληρὰ δοντάκια δόσε μου,
Νὰ ἰδῆς πῶς ροκανίζω...

1918 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

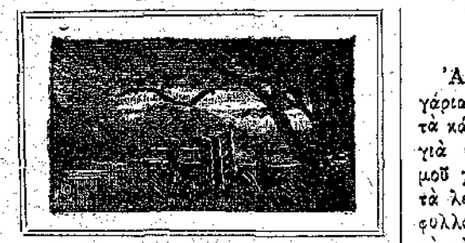

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΟΓΕΡΟ ΛΥΚΟΣ

Νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν τὰ πρόβατα! Οὔτε ντροπὴ οὔτε τίποτα. Τὸν ἄφησαν, Γέρο Λύπο αὐτόν, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ φάῃ τίποτα τώρα στὶς στερνές του μέρες, νὰ κάνῃ καλὰ γεράματα. Στραβώθηκε τῆς πείνας.

Καὶ κεῖνα τὰ σκυλιὰ καλὰ τὰ εἶπαν σκυλιὰ ὁ κόσμος. Ποῦ ἔχουν αὐτὰ πίστη καὶ Θεό; Ἀλυχτοῦν καὶ χύνουνται νὰ δαγκώσουν καὶ δὲν κοιτᾶνε ἂν εἶναι ὁ ἄλλος γέρος Λύκος. Τί τὰ θέλεις, φεύτισ' ὁ κόσμος, πάει, χάλασε. Δὲν τῶχει σὲ τίποτα, σὰ γεράσῃς, νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ πᾷς χαμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα,—νὰ μὴ σ' ἀφήνῃ νὰ τρῶς τίποτα.

Κίνησε καὶ πῆγε στὴν κυρὰ Γίδα. Τὴν καλημέρησε.—Τί κάνεις, τῆς εἶπε, κορίτσι μου, πῶς τῶχεις τὸ μικρό;

Τοῦτα, κεῖνα, ὅλα, τί λὲν οἱ φίλοι ὄντας ἀνταμώνουνε; Καὶ στὸ τέλος τῆς εἶπε γλυκομίλητα:

— Παιδάκι μου, ποὺ νἄχῃς τὴν εὐχή μου κι' ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀξιώσῃ νὰ κάνῃς τὸ χρόνο δυὸ κατσίκια· ξέρεις, ὅταν πᾷς στὸ λόγγο νὰ βοσκήσῃς καὶ νὰ φέρῃς γάλα, τὸ κατσικάκι σου κλαίει καὶ μόρεται. Δὲ σταματάει τὸ μαῦρο. Ἄκου, ἐβράχνιασε τὸ δόλιο. Μάννα εἶσαι σύ, ποὺ τ' ἀφίνεις ἔρμο κι' ὁλομόναχο ὁλημερίς; Μάννα σκυλομάννα. Πάρε με ἐμένα νὰ τοῦ τραγουδῶ καὶ τοῦ λέω παραμύθια. Ἐγὼ εἶμαι γέρος, καθὼς βλέπεις, κι' ἀλλάξανε τὰ μαλλιά μου. Πολλὰ ξέρω καὶ τὸ μικρό σου, νὰν τὸ χαρῶ· δὲ θὰ κακοκαρδίσῃ. Ψυχικὸ θέλω νὰ κάνω τώρα στὰ γεράματά μου, νὰ μεγαλώσω ἕνα μικρούλι.

— Χὰ χὰ χὰ χά! Ὁ λύκος, κι' ἂν τὸ μαλλί του ἄλλαξε, τὴ γνώμη δὲν ἀλλάζει. Ἄϊντε στὸ καλό σου, μὴ σὲ πάρῃ μυρουδιὰ ὁ Σκύλος καὶ πάει, χάθηκες, Γέρο Λύκο! τοῦ εἶπ' ἡ Γίδα.

ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Δὲν εἶν' εὔκολες οἱ θύρες
Σὰν ἡ χρεία τὶς κουρταλεῖ.

(*Σολωμός.*)

Ἔτσι 'ναὶ ὁ κόσμος· κλαῖνε ὄθῶ
Καὶ παρεκεῖ γελοῦνε.

(*Παράσχος.*)

Τὰ στερνὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα.

(*Ὁ Δαός.*)

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

[Χριστουγεννιάτικο]

Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου ἀκόμη λογάριαζα τὶς εἰσπράξεις ποὺ θὰ εἶχα ἀπὸ τὰ κάλαντα τῶν Χριστουγέννων. Καὶ γιὰ τὰ κάλαντα φυτὰ τρία πράγματα μοῦ χρειάζουνταν: σακκούλα νὰ βάλω τὰ λεπτά, σύντροφος νὰ τὰ ποῦμε καὶ φυλλάδα ποὺ νὰ τὰ ἔχῃ γραμμένα. Καὶ τὰ μὲν δύο πρῶτα τὰ εἶχα ἐξασφαλισμένα. Σακκούλα θὰ μοῦ ἔρραβε ἡ μάννα μου, σύντροφο θὰ εἶχα τὸν ξάδερφό μου τὸ Γιώργη, δυὸ χρόνια μεγαλείτερο ἀπὸ μένα καὶ δυὸ χρόνια μικρότερο ἀπὸ τὸν ἀδερφό μου τὸν Κωστῆ. Τὸ ζήτημα τῆς φυλλάδας ὅμως μ' ἀνησυχοῦσε πολύ. Ὁ μπάρμπα-Σωτῆρος, ὁ μεγαλείτερος καταστηματάρχης τοῦ χωριοῦ μας, εἶχε λογιῶν-λογιῶν φυλλάδες· τὸ βίο τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Χριστοῦ, τὶς Καταβασίες, τὸ βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτη· καὶ μόνο τὰ κάλαντα δὲν εἶχε ὁ εὐλογημένος.

Διαδόθηκε ὅμως φήμη, ὅτι στὸ Καμάρι, χωριὸ μιάμισυ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ δικό μας, εἶχε τέτοιες φυλλάδες ὁ Μῆτσος τ' Ἀντώνη. Ὁ Γιάννης ὁ Χαβέλης τὶς προάλλες ἐπῆρε μιὰ δεκάρα ἀπὸ τὰ βαφτίσια τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ ἐπειδὴ ὁ μπάρμπα-Σωτῆρος δὲν εἶχε οὔτε σουγιάδες, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα σουγιᾶ, ἐπῆγε στὸ Καμάρι. Ἐκεῖ λοιπόν, μᾶς ἔλεγε καὶ μᾶς ὠρκιζότανε, εἶδε καὶ φυλλάδες ποὺ λέγανε τὰ κάλαντα.

Τώρα ἔπρεπε νὰ βρεθῆ κι' ἡ σχετικὴ δεκάρα γιὰ τὴν ἀγορὰ τῆς φυλλάδας. Πρᾶγμα πολὺ δύσκολο. Νὰ μποροῦσα τοὐλάχιστο νὰ προεξοφλοῦσα μιὰ δεκάρα ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τῶν Χριστουγέννων! Ἀλλὰ ποῦ νὰ βρεθῆ προεξοφλητής! Ἕνας μόνο τέτοιος μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ, ἡ μάννα μου,—πατέρα δὲν εἶχα.—Ἀλλὰ ἔλα πάλι ποὺ ἡ μάννα μου εἶχε πάρα πολὺ λίγες δεκάρες καὶ δὲν τῆς ἐπερίσσευαν νὰ ρεφοκινδυνεύσῃ οὔτε μιὰ σὲ προεξοφλήσεις! Ἐσκέφθηκα λοιπὸν δύο τρόπους γιὰ νὰ ξεκολλήσω τὴν πολυπόθητη δεκάρα: τὸν ἕνα μὲ τὴν πονηριὰ καὶ τὸν ἄλλο μὲ τὴν ἐπιμονή· νὰ φωνάζω, νὰ φωνάζω, δηλαδή, ὡς ποῦ νὰ μὲ βαρεθῆ ἡ μάννα μου καὶ νὰ μοῦ τὴ δώσῃ. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, κατέληξα στὴν πονηριά· γιατὶ ἂν φανερώνουνταν ἡ πονηριά μου, θὰ ἔτρωγα ἕνα μόνο ξύλο, ἐνῶ ὡς ποὺ νὰ χάσῃ ἡ μάννα μου τὴν ὑπομονή της καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὴ δεκάρα, ἔπρεπε νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃ δέκα φορὲς τοὐλάχιστο.

Παραφύλαγα λοιπὸν νὰ εὕρω τὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὰ σχέδιά μου. Μιὰ μέρα, ἡ μάννα μου ἐπούλησε λεμόνια ἀπὸ τὸν κῆπο μας κι' ἐπῆρε ἑπτὰ δραχμές. Τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς ἴδιας ἡμέρας, μόλις ἤρθα ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἐδήλωσα κατηγορηματικά, ὅτι ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε νὰ πᾶμε τὴν ἄλλη μέρα ὁ καθένας μας ἀπὸ μιὰ δεκάρα, γιὰ ν' ἀγοράσῃ σκοινὶ γιὰ τὸν κουβᾶ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ ὅτι ὅποιος δὲν πάει θὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Τέτοιες φορολογίες μᾶς ἔκανε τακτικὰ ὁ δάσκαλός μας, πότε γιὰ σκοινί, πότε γιὰ σκοῦπες καὶ πότε γιὰ κουβᾶ, ὥστε τὸ πρᾶγμα δὲν ἐθεωρήθηκε ἀπίστευτο. Κι' ἀφοῦ τοὔψαλε ἡ μάννα μου τὸν ἐξάψαλμο τοῦ δυστυχισμένου τοῦ δασκάλου, κατέληξε στὴν ἀπόφαση νὰ μοῦ δώσῃ τὴ δεκάρα.

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν ἔσφιγγα σφιχτὰ στὴν παλάμη μου τὴν πολυπόθητη δεκάρα καί, ἀντὶς γιὰ τὸ σχολεῖο, ἐτράβηξα γιὰ τὸ Καμάρι, ἀπ' ὅπου, πρὶν γείνῃ μεσημέρι, ἐγύρισα στὸ σπίτι μὲ τὴ φυλλάδα στὸ ταγάρι μου.

Τώρα ἐρχότανε ἡ σειρὰ τῆς σακκούλας. Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ εὔκολο. Ἔσχισε ἡ μάννα μου μιὰ λόξα ἀπ' τὴ φουστανέλλα τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μου καὶ μοῦ τὴν ἔφτιασε. Τὴν ἔδεσα μ' ἕνα σπάγγο γερὸ γιὰ νὰ βαστᾷ τὸ βάρος... τοῦ παρᾶ, καὶ τὴν ἐκρέμασα μπρὸς στὸ στῆθός μου καταχρέστα. Ἔτσι αἰσθανόμουνα τὴν ἐπαφή της, ποὺ δὲν ἐργάζιλε μόνο τὴν ἐπιδερμίδα μου, ἀλλὰ καὶ τὴ φαντασία μου. Τὴν ἐφανταζόμουν γεμάτη πενταροδεκάρες, ποὺ θὰ τὶς ἔκανα λίρες. Καὶ ξέρετε πῶς τὶς πενταροδεκάρες τὶς κάναμε λίρες; Τὶς ἐβάζαμε κατὰ γῆς στὸ χῶμα καὶ μὲ τὴ φτέρνα μας γυμνὴ τὶς ἐτρίβαμε, τὶς ἐτρίβαμε πολλὴ ὥρα ὡς ποὺ ἔφευγε ἡ σκουριὰ καὶ γινόντανε λίρες! Ἐφαινόμουνα δὰ ἀπὸ τότε, ὅτι θὰ γινόμουν οἰκονομολόγος. Καὶ ἀλήθεια, σὲ ἡλικία 44 χρονῶν, κατώρθωσα νὰ ἔχω περιουσία... καμμιὰ ἑκατοστὴ βιβλία.

Ὁ σύντροφος πιὰ ἤτανε σίγουρος, ὁ Γιώργης τοῦ μπάρμπα μου τοῦ Γιάννη. Μαζί μ' αὐτὸν ἐκάναμε ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ ὅλες τὶς τρέλλες. Μαζὶ τὸ σκάζαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ κρυβόμαστε στὰ κυπαρίσσια τοῦ Γκαμηλάρη, μαζὶ ἐκλέβαμε τὰ ροδάκινα καὶ τὰ δαμάσκηνα τοῦ κὺρ Ἀλέξη τοῦ Τουρνᾶ, μαζὶ ἐβόσκαμε τὶς προβατίνες, ἐγὼ τὴν Τούρκα—τὴν ἔλεγα ἔτσι γιατὶ ἦταν πολὺ ἄγρια,—κι' ἐκεῖνος τὶς Ψῶρες—τὶς ἔλεγε ἔτσι γιατὶ ἦσαν σωστὲς ψῶρες,—μαζὶ ἐμαζέβαμε χορτάρι γιὰ τὸ γαϊδουρί τους στὰ Γούδα καὶ μαζὶ τὸ καββαλικεύαμε τὸ γαϊδούρι. Ἀλλὰ ὁ ἀφιλότιμος ποτὲ δὲν μ' ἔβαζε καὶ μένα μιὰ φορὰ στὸ σαμάρι· πάντα δευτέρα θέση, στὰ καπούλια.

Τέλος πάντων, ἔφθασε καὶ ἡ πολυπόθητη παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Διπλὴ χαρά, παύση τῶν μαθημάτων καὶ κάλαντα. Ἀπὸ νύχτα-νύχτα ἀκόμα ἤμουν στὸ πόδι. Ἡ σακκούλα καὶ ἡ φυλλάδα ἑτοιμα· τὸν Γιώργη περίμενα.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) **Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ**

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἡ σπηλιὰ αὐτὴ ἦταν ἀκόμα ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει ὁ Ἄρτων. Οἱ ἄποικοι βρῆκαν κεῖ μέσα κόμποσα τρόφιμα καὶ πολεμοφόδια, ποὺ οἱ κατάδικοι τὰ εἶχαν περιμαζέψει, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάμουν καὶ δεύτερη ἀποθήκη, αὐτὴ πιὰ ὅλη δική τους.

Ἡ λαγκαδιὰ ποὺ ἔβγαζε στὴ σπηλιά, ἡσκερὴ λαγκαδιὰ ἀπὸ πολλὰ ὡραῖα δέντρα, πρὸ πάντων κωνοφόρα, ἐξερευνήθηκε ὅλη μὲ τὴ μεγαλήτερη προσοχή, κι' ἀφοῦ τριγύρισαν τὸ νοτιοδυτικὸ ἀντέρεισμα τοῦ Φραγκλίνου, οἱ ἄποικοι μπῆκαν σ' ἕνα φαράγγι ἀκόμα στενώτερο, ποὺ ἔσχιζε μιὰ γραφικὴ συσσώρευση ἀπὸ μαῦρα βραχάκια, γεννήματα παλιῶν ἐκρήξεων τοῦ ἡφαιστείου.

Ἐδῶ τὰ δέντρα ἦταν πιὸ ἀραιά. Ἡ πέτρα ἀντικαθιστοῦσε τὴ χλόη. Τζιγριόγιδα καὶ τάγριοπρόβατα πηδοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Ἀπὸ ἐδῶ ἄρχιζε ἡ ἄγονη ζώνη τοῦ νησιοῦ. Μποροῦσαν τώρα νὰ ἰδοῦν, ὅτι ἀπὸ τὶς πολυάριθμες ἐκεῖνες λαγκαδιές, ποὺ διακλαδίζουνταν στὴ βάση τοῦ Φραγκλίνου, τρεῖς μονάχα ἦταν δασωμένες καὶ πλούσιες σὲ βοσκοτόπια σὰν τῆς στάνης, ποὺ συνόρευε δυτικὰ μὲ τὴ λαγκαδιὰ τοῦ Καταρράχτη κι' ἀνατολικὰ μὲ τοῦ Κόκκινου Ποταμιοῦ. Τὰ δυὸ αὐτὰ ρυάκια, ποὺ παρακάτω γίνουνταν σωστὰ ποτάμια, —γιατὶ συγχωνεύανε μερικὰ παρακλάδια τους, — σχηματίζουνταν ἀπ' ὅλα τὰ νερὰ τοῦ βουνοῦ κι' ἐξασφάλιζαν τὴν εὐφορία ὅλης τῆς μεσημβρινῆς μεριᾶς. Ὅσο γιὰ τὴν Εὐχαριστία, τὸ ποτάμι αὐτὸ τρέφουνταν ἀπευθείας ἀπὸ διάφορες πηγές, κρυμμένες μέσα στὰ πυκνώματα τῆς Ἀγαλλίδας. Τέτοιες πηγές, διακλαδισμένες σὲ μύρια ρεμματάκια, ἐπότιζαν καὶ τὸ ἔδαφος τῆς Σερπαντίνας.

Ἀπὸ τὶς τρεῖς λοιπὸν αὐτὲς λαγκαδιές, ποὺ δὲν τοὺς ἔλειπε τὸ νερό, κάποια μποροῦσε βέβαια νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ ἕναν ἐρημίτη, ἀφοῦ θἄβρισκε 'ς αὐτὴ ὅλα τἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωή του. Ἀλλὰ οἱ ἄποικοι τὶς ἔψαξαν ὅλες, χωρὶς νἀνακαλύψουν πουθενὰ σημάδι ἀνθρώπου.

Ὥστε μέσα σ' ἐκεῖνα τἄγονα, τὰ τραχιὰ φαράγγια, μέσα στοὺς ἄγριους βράχους, στὶς μαῦρες πέτρες, στὶς λάβες, βρίσκουνταν κρυμμένη ἡ κατοικία ποὺ ζητοῦσαν;

Τὸ βορεινὸ μέρος τοῦ Φραγκλίνου, στὴ βάση του, σχηματίζουνταν ἀπὸ δυὸ μόνο λαγκαδιές, μεγάλες, μὰ ὄχι πολὺ βαθειές, γυμνὲς ἀπὸ κάθε βασινόδα καὶ γεμάτες ἀπὸ διάφορα πετρώδη καὶ μεταλλικὰ ἀποβράσματα τοῦ ἡφαιστείου. Τὸ ψάξιμο σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦταν πολὺ δύσκολο καὶ κουραστικό. Ὑπῆρχαν ἕνα πλῆθος βαθουλώματα, σπηλιὲς λίγο ἄνετες βέβαια γιὰ κατοικία, ἀλλὰ κρυμμένες στὴν ἐντέλεια καὶ δυσκολόφαστες. Οἱ ἄποικοι εἶδαν ἀκόμα καὶ κάτι σκοτεινὰ τοὔννελ(*), σήραγγες τῆς πλουτωνικῆς περιόδου, μαυρισμένες ἀκόμα ἀπὸ τὸ πέρασμα τῆς παλιᾶς φωτιᾶς. Τὰ τοὔννελ αὐτὰ ἔφθαναν ὡς μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ ἡφαιστείου. Οἱ ἄποικοι ἄναψαν δαδιά, προχώρησαν στὰ σκοτεινὰ ὅσο μποροῦσαν κι' ἔψαξαν παντοῦ. Ἀλλὰ παντοῦ σιωπὴ καὶ σκοτάδι. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ μπῆκε ἄνθρωπος στὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα· ποτὲ ἀνθρώπινο πόδι δὲν θὰ ἐπάτησε τὸ ἀνώμαλο ἔδαφός τους· ποτὲ ἀνθρώπινο χέρι δὲν θὰ μετακίνησε μιὰ τους πέτρα. Ἦταν ἀκόμα ὅπως τὶς εἶχε πετάξει τὸ ἡφαίστειο, ἐπάνω ἀπ' τὰ νερά, τὴν ἐποχὴ ποὺ ξεπρόβαλε, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, ἡ νῆσος Λίγκολν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

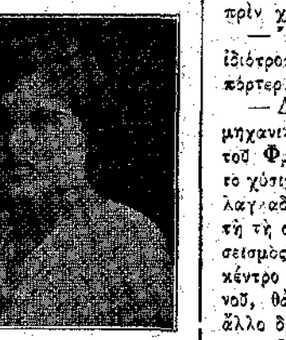

ΣΑΣΑ Λ. ΓΙΑΛΟΥΡΗ (Ψεύτικη Κουκλίτσα) ἐν Ἀθήναις. Δεύτερον Βραβεῖον 18ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Π. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΥ (Φαλτάτη Ἑλλὰς) ἐν Ἀργοστολίῳ. Β' Βραβ. 15ου καὶ Α' 16ου Διαγων. Ξεσπαθώματος.

Ἀλλ' ἂν τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα ἦταν ὁλωτδιόλου ἔρημα, ἂν τὸ σκοτάδι ἐβασίλευε κεῖ-μέσα τέλειο, ὁ Κύρος Σμὶθ ἀναγκάστηκε νἀναγνωρίσῃ πὼς δὲν ἦταν τόσο ἀδιατάρακτη κι' ἡ σιωπή.

Ὅταν ἔφθασε στὸ βάθος ἑνὸς τέτοιου τοὔννελ, ποὺ κι' αὐτὸ προχωροῦσε, σὲ μάκρος ἀπὸ πολλὲς ἑκατοστὲς πόδια, ὡς μέσα στὸ βουνό, ἄκουσε ἔκπληκτος κάτι ὑπόκωφες βροντές, ποὺ οἱ ἀντίλαλοι μεγάλωναν τὴν ἔντασή τους.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ποὺ τὸν συντρόφευε, ἄκουσε κι' αὐτὸς τοὺς μακρινοὺς ἐκείνους κρότους ποὺ μαρτυροῦσαν, ὅτι οἱ ὑπόγειες φωτιὲς εἶχαν ἀναζωογονηθῆ. Στάθηκαν σὲ διάφορα μέρη, ἀκροάσθηκαν κι' οἱ δυὸ μὲ προσοχὴ κι' ἔμειναν σύμφωνοι πὼς κάποια χημικὴ ἀντίδραση γίνουνταν ὁλοένα στὰ κατα-χθόνια.

— Τὸ ἡφαίστειο δὲν ἔσβυσε λοιπὸν ἀκόμα; (*) ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Μπορεῖ, ἀπὸ τότε ποὺ ἐξερευνήσαμε τὸν κρατῆρα του, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, νὰ ἔγινε μέσα κάποια μεταβολή. Κάθε ἡφαίστειο, ὅσο κι' ἂν τὸ θεωροῦμε σβυσμένο, μπορεῖ ἔξαφνα νὰ ξαναναύψῃ.

— Ἂν ἑτοιμάζεται ὅμως ἔκρηξη τοῦ Φραγκλίνου, ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλλετ, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ τὴν νῆσο Λίγκολν;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Ὁ κρατήρας, σὰ νὰ λέμε ἡ ἀσφαλιστικὴ δικλείς, πάντα ὑπάρχει· κι' οἱ φωτιές, οἱ καπνοὶ κ' οἱ λάβες θὰ ξεχωθοῦν, ὅπως ἄλλοτε, ἀπὸ τὸ συνειθισμένο τους δρόμο.

— Φτάνει μόνο, οἱ λάβες αὐτὲς νὰ μὴν ἀνοίξουν καινούργιο, ἀκάνω ἀπὸ τὰ εὔφορα μέρη τοῦ νησιοῦ μας!

—Γιατί, ἀγαπητέ μου Σπίλετ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, γιατὶ δὲν θἀκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ τοὺς εἶναι ἀπὸ πρὶν χαραγμένος;

— Ἐ! τὰ ἡφαίστεια εἶναι ἰδιότροπα! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

— Δὲν παρατηρεῖς, εἶπε ὁ μηχανικός, πὼς ἡ κλίση ὅλου τοῦ Φραγκλίνου θὰ βοηθήσῃ τὸ χύσιμο τῆς λάβας πρὸς τὴ λαγκαδιὰ ποὺ ἐξερευνοῦμε αὐτὴ τὴ στιγμή; Μόνο ἂν ἕνας σεισμὸς δυνατὸς μετατόπιζε τὸ κέντρο τῆς βαρύτητος τοῦ βουνοῦ, θὰ μποροῦσε νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο κι' οἱ λάβες.

— Μὰ ἕνα σεισμὸ δυνατό, σὲ τέτοιες περιστάσεις, πάντα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν φοβᾶται, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

—Ναί, συμφώνησε ὁ μηχανικός, ὅταν προπάντων οἱ ὑπόγειες δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ ξυπνοῦν καὶ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς κινδυνεύουν νὰ φραχθοῦν ὕστερ' ἀπὸ πολυκαιρινὴ ἀνάκαυση. Γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου Σπίλετ, μιὰ ἔκρηξη θἄταν γιὰ μᾶς κάτι σεβαρὸ καὶ θὰ προτιμοῦσα πολὺ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ποτὲ αὐτὸ τὸ ἡφαίστειο!... Τίποτα ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε, ἀλήθεια; Ὁπωσδήποτε, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι νὰ συμβῆ, δὲν πιστεύω πὼς μπορεῖ νὰ διατρέξῃ μεγάλο κίνδυνο ἡ κατοικία μας, τὸ Γρανίτινο Παλάτι κι' ἡ Τερψιθέα.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

(*) Ἴδε εἰκόνα φύλλου 51, σελ. 277.

(*) Ἴδε εἰκόνα 52 φύλλου, σελ. 281.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 14.]

8.—Ὁ τυχὼν ***Ἀθρόον Βραβεῖον*** ἔχει τὰς ἀμοιβὰς καὶ τὰς τιμὰς Α' Βραβείου Μεγάλου Διαγωνισμοῦ (Ἴδε § 2, α'.)

9.—Ὁ τυχὼν Α' Βραβείου εἰς οἱονδήποτε διαγωνισμόν, πρὶν ἀπόμη οἱ ἀριθμοὶ τῶν κατωτέρων Βραβείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ καιροὺς, δώσουν ἄθροισμα τὴν μονάδα, δὲν δικαιοῦται κατόπιν νὰ λάβῃ ***Ἀθρόον Βραβεῖον***. Ἐπίσης ὁ τυχὼν ἅπαξ ***Ἀθρόου***, οὐδέποτε πλέον δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοιοῦτον, ὁσαδήποτε ἂν εἶναι τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ κατόπιν εἰς Διαγωνισμούς.

Σημείωσις Α'.—Εἰς τὸ Ἀθρόον δὲν λογαριάζονται τὰ Βραβεῖα, οὔτε οἱ Ἔπαινοι, τοῦ Ξεσπαθώματος, τοῦ Δημοψηφίσματος καὶ τῶν Εὐσήμων.

Σημείωσις Β.—Τὸ τῶν *Ἰσοτίμων* Α', Β', Γ' Βραβείου τῶν Αὐξεων λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόον ὡς Γ' Βραβεῖον (2|32).

10.—***Τὸ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ*** εἶνε ἐτήσιον καὶ ἀπονέμεται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν διακρινομένην ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, ἡ Διάπλασις σημειώνει Εὔσημα ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς ἀπαντήσεως. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὰποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δι' ἑνὸς Ε, ἢ δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ προηγουμένου τοῦ Ε, ἐντὸς παρενθέσεως, (π. χ. [3Ε], [10Ε] κ.τ.λ.) σημειουμένων παρὰ τὸ ψευδώνυμον ἢ τὸ ὄνομα τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α'.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλήτερον ἀριθμὸν Εὐσήμων λαμβάνει τὸ ***Α' Βραβεῖον τῶν Εὐσήμων***, μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται ἡ *εἰκὼν* τοῦ 2) λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ἀξίας 10 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων.

β'.—Δύο Δεύτερα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 5.

γ'.—Τρία Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τοὺς λαβόντας Δεύτερον. Ἕκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἄνω, ἀξίας δραχμῶν 3,50.

Σημείωσις:—Τὰ βραβεῖα εἶνε παραδοτέα εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ στέλλουν μαζὶ μὲ τὴν αἴτησιν, καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

δ'.—*Ἔπαινος* ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τῶν δύο τρίτων (2/3) τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος.

ε'.—*Εὔφημος Μνεία* ἀπονέμεται τέλος εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τῶν δύο τρίτων (2/3) τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

11.—Ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους (10 Νοεμβρίου) ὀφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν λεπτομερῆ *σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσήμων*, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ' ἀποτελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀλληλογραφία.-Μικραὶ Ἀγγελίαι

1.—Κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον καὶ τ' ἀδελφιά του, ὅσα ἔχουν ἐπίσης ψευδώνυμον, δύναται νὰ γράφουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Διάπλασιν. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, διὰ νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογραμμέναι, *ὅταν δὲ περιέχουν τι ἄξιον ἀπαντήσεως καὶ ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος*, ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαιτέραν στήλην, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται ***Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως***.

2.—Ἐκτὸς τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Διαπλάσεως,, οἱ φίλοι της συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα στήλη, ἐπιγραφομένη ***Μικραὶ Ἀγγελίαι***, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν πληροφορίαν, ἢ ἐρώτησιν, ἢ πρότασιν, ἢ ἀγγελίαν,—τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως—περικαταβάλλων τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὴν ἑξῆς διατμησιν:

α'.— Διὰ κάθε Μικρὰν Ἀγγελίαν, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα τὸν 8 στιγμῶν, πληρώνονται δραχμαὶ 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν δέκα λέξεων 20 λεπτὰ ἡ λέξις, *μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα* λεπτὰ 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπτὰ 40. Ὁ χωριστὸς σύγχρ. δραχ. 1, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν μόνον λέξιν ἂν ἀποτελῆται.

β'.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς τοῦ, ἐπιθυμοῦντας νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν Διάπλασιν Μικρὰν Ἀγγελίαν, τὸ ἄνω τιμολόγιον ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλάσιον.

γ'.—Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί, ὑβριστικαί, ἀπρεπεῖς ἐν γένει, ἢ ἀντικείμεναι πρὸς τὸ καθεστώς, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἡ πληρωμὴ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ κανεὶς ὅ,τι ἐγκρίνεται, ὄχι ὅμως καὶ ὅ,τι θέλει.

3.—Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἀλλ' ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται *μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων*. Ἀγόρια ἀλληλογραφοῦν μὲ ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ κορίτσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις, δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ ἢ τὰ δελτάρια πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, διὰ νὰ τὰς ἀναγιγώσκῃ πρῶτα ἡ Διάπλασις καί, ἂν τὰς ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς διαβιβάζῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Κανονισμὸς τῶν Μικρ. Μυστικῶν

1.—***Μικρὰ Μυστικὰ*** ὀνομάζονται τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἡ Διάπλασις, διὰ ν' ἀνταλλάσσωνται κυρίως μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της. Ἕκαστον τετράδιον ***Μικρῶν Μυστικῶν*** περιέχει 30 ἐρωτήσεις καὶ, ἀπέναντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.—*Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ* πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἕκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 30. Δέσμη τεσσάρων τετραδίων δρ. 1.

3.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως γίνεται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

α'.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς μεταξὺ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν μὲ ποῖον ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ, ἡ δὲ Διάπλασις θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας», ἐὰν αἱ προτάσεις συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἑξῆς: Διὰ μίαν ἕως τρεῖς τὸ πολὺ προτάσεις, λεπτὰ 50, διὰ τὰς περισσοτέρας, εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, 10 λεπτὰ ἡ λέξις (*π.χ.* «Ὁ Α θέλει ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β», ἢ: «Ὁ Α μὲ τὸν Β καὶ μὲ τὸν Γ,» ἢ: «Ὁ Α μὲ τὸν Β, μὲ τὸν Γ, καὶ μὲ τὸν Δ»). Κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προτάσεις πληρώνει 50 λεπτά. Ἀλλ' ἡ πρότασις: «Ὁ Α θέλει ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὸν Β, μὲ τὸν Γ, μὲ τὸν Δ, μὲ τὸν *Ἥρωα τοῦ Συλλόου* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἀθηναῖον* καὶ μὲ τὴν *Δ-μαουλλίδα*», πληρώνει λεπτὰ 50 +60=1.10, προσαυξάνεται δηλαδὴ 60 λεπτὰ διὰ τὰς ἓξ λέξεις τῶν ἐπιπλέον τριῶν ψευδωνύμων.)

β'—Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, *εἶνε ἐντελῶς ἐλεύθερος* νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἂν τὴν δεχθῇ, τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἓν τετράδιόν του πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἡ ὁποία τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα καὶ ἀκεῖνος πάλιν, ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον, *ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον* ἓν ἰδικόν του, διὰ νὰ ἀποσταλῇ εἰς ἀποδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγήν. Ὅθεν λοιπὸν ὁ *μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτήν, στέλλει δεύτερος.*

γ'.—Ὅ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείναν, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιόν των, πρέπει πρῶτον νὰ *γράψουν τὰς ἀπαντήσεις*, νὰ τὸ ὑπογράψουν πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν των, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πρότασις, ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομά των μαζί, (*ἂν θέλουν* νὰ φαγερωθοῦν), νὰ ἐσωκλείσουν γραμματόσημον δεκαπέντε λεπτῶν, (*πάντοτε 15 λεπτῶν δι' ὁπουδήποτε εἶνε τὸ τετράδιον, διότι μὲ αὐτά, ἐκτὸς τῶν ταχυδαμικῶν τελῶν, πληρώνεται καὶ ἡ πολυσοδὴς ὑπηρεσία τῆς ἀνταλλαγῆς M. Μυστικῶν*), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ *μολυβδοκόνδυλον* πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ) καὶ νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ὅπως τὸ διαβιβάσῃ.

4.—*Τετράδια μὲ ἀνόμους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, ἢ ἀντικειμένας εἰς τὸ καθεστώς, μὲ προσωπικοὺς ὑπαινιγμοὺς, μὲ πειράγματα, μὲ προτάσεις ἢ μὲ πληροφορίας ἐκτὸς τῶν ἀπαντήσεων, δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.*

5.—Νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς M. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἤτοι τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πολύ, *δημοσιεύονται μέν, ἀλλὰ σημειουμένου, συγχρόνως μὲ τὴν δημοσίευσιν*, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τετραδίων τὰ ὁποῖα ὀφείλει ὁ προτείνων, ἐντὸς παρεληθούσης εὐθὺς μετὰ τὸ *ψευδώνυμόν του.*

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τοῦ *Γραφείου* ἐπίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ. Ἂν τὸ ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται διὰ τὸ Γραφεῖον μας ὡς καθυστερῶν.

7.—*Χάριν οἰκονομίας*, τὰ τετράδια τῶν M. Μυστικῶν δύνανται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἔντυπα, ὅτε πληρώνουν ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἔντυπα τὰ στέλλει, ἀφίνουσα ἀνοικτὸν τὸν φάκελλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ Ξεσπάθωμα.—Οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.—Συστάσεις καὶ ἐγγραφαὶ Ἀπόρων.

1.—Ξεσπάθωμα λέγεται ἡ ῥωμαντὶς καὶ ἡ ἐνέργεια, τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς ἐγγραφὴν *νέων συνδρομητῶν*, ἢ ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον.

2.—Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερον τὴν εὐγενῆ ἁμίλλαν τῶν φίλων της, ἴδρυσε Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἑκάστην προκήρυξιν. Ἑκάστοτε τιμαῖ καὶ ἀμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινοῦ μέρος: πρῶτον οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους καὶ τριμήνους καὶ δεύτερον οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὑρίσκοντες ἀγοραστὰς ἑβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διανομὴν τοῦ φύλλου, τὴν εἰσπραξιν *καὶ* ἀντιτίμου καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Οὗτοι ὀνομάζονται ***Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως.***

4.—Πᾶς δικαιοῦχος συνδρομῆς τῆς εἰμπορεῖ νὰ συστήσῃ εἰς τὴν Διαπλασιν ὅσους ἐγγραφὴν πτωχὰ παιδία τῆς γνωριμίας του

5.—Αἱ συστάσεις αὗται τῶν ἀπόρων ἀναφέρονται *ἀνωνύμως* πάντοτε, εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. (Ἕπεται τὸ τέλος.) **Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

		ΝΟΣ		
	ΜΥ	ΣΥ	ΚΥ	
ΡΟΣ	ΚΟ	Ι	ΘΗ	ΡΟΣ
	ΚΑ	ΡΑ	ΝΑ	
		ΞΟΣ		

Πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

β'.) **Γρῖφος**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεωδ. τῶν Ἑλλήνων

Τ Τ ΤΤΤΤ πᾶ
Τ Τ Τ Ὅγοι πᾶ
Τ ΤΤ Τ ΤΤ
Τ Τ Τ πᾶ
Τ ΤΤΤΤ

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεσπασμένου Λόρδου

L-vn-st-tr-l-ft-l-br

Νὰ τεθοῦν τὰ φωνήεντα καὶ νἀναγνωσθῇ μία παροιμία.

Λύσεις τοῦ 820υ φύλλου

α') Ἄσκοπος ὁ νοῦς, διπλὰς ὁ κόπος.—β') Ἐξ ἰδίων τἀλλότρια.—γ') L' homme propose, Dieu dispose.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τῆς: *Ἀνταλούζας* μπροστὰ ἕνα θερμόμετρο τοῦ τοίχου:

—Τί θαῦμα! Ἕνα τόσο δὰ γυαλάκι καὶ νἄχῃ τὴ δύναμι νἀλλάζῃ τὸν καιρό!..

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνοπούλας

* * *

Ἡ *Μητέρα*:—Ἀ, κακόπαιδο! πάλι ἔφαγες τὸ μῆλο μὲ τὴ φλούδα!..

Ὁ *Τοτός*:—Μὴ φοβᾶσαι, μαμά. Τὸ ἔγλειψα πρῶτα καὶ καθάρισηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Δέβετ

* * *

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γυμναστικῆς:

Ὁ *Διδάσκαλος*:—Κωστάκη, σημείωσέ μου τοὺς ἀπόντας.

Κωστάκης:—Ὅσοι εἶναι ἀπόντες νὰ σηκώσουν τὰ χέρια τους, γιὰ νὰ τοὺς ἰδῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβουτης Ἐλευθερ.

* * *

—Κοκό ἔχεις ἕνα μῆλο καὶ πρόκειται νὰ τὸ μοιράσῃς μὲ δυὸ συμμαθητάς σου. Πῶς θὰ κάμῃς;

—Θὰ τὸ φυλάξω ὅς νὰ φύγουνε καὶ θὰ τὸ φάω μονάχος μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Δρετσοῦλη

* * *

Ὁ διδάσκαλος συλλαμβάνει τὸ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς* νἀτακτῆ. Πλησιάζει, τὸν πιάνει ἀπὸ ταῦτι καὶ τοῦ λέγει:

—Νὰ τὸ ξερριζώσω τώρα αὐτὸ ταῦτι; Ἐσύ, στὴ θέση μου, τί θἄκανες;

Καὶ τὸ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς* κατατρομαγμένο:

—Θἄδινα τόπο τῆς ὀργῆς, δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλοαρσακειάδος

* * *

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

—Πότε, Τάκη, γίνεται ἔφοδος;

—Ὅταν λείπῃ ἡ μαμά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἰδεωδες τῶν Ἑλλήνων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1918.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκφράσω τὶς πιὸ θερμὲς κι' ἐγκάρδιες εὐχαριστίες του γι' ὅσους τὸν εὐχήθηκαν γιὰ τὴν ὀνομαστική του Ἑορτή. Κι' ἐγὼ τοὺς εὐχαριστῶ ἐπίσης, γιατὶ οἱ εὐχές, ἐννοεῖται, ἀπέβλεπαν καὶ σὲ μένα. Οἱ περισσότεροι, πράγματι, σὰ νὰ τὰ εἶχαν συμφωνήσει, εὐχήθηκαν στὸν κ. Παπαδόπουλο ἐνὰ ἴδῃ τὴν Διάπλασι, ὅπως καὶ τὴν Ἑλλάδα, μεγάλην.

Τόσες καὶ τέτοιες εὐχὲς ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔλαβε ὁ Διευθυντής μας στὴ γιορτή του! Πολλές, ἂν καὶ ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἔφθασαν τὴν ἴδια μέρα, τηλεγραφικῶς. Ἄλλες ἦλθαν, γραμμένες σὲ πλούσιες ὡραιότατες εἰκογραφημένες κάρτες. Ἄλλες ἦταν συντεταγμένες σὲ στίχους, σὲ ἀκροστιχίδες. Κι' μερικὲς συνοδεύονταν κι' ἀπὸ διάφορα δῶρα. Π.χ.: ἡ *Ἰδεώδης Ἑλλὰς* ἔστειλε τσιγαρέττα καὶ τσοκολάτες, ἡ *Σημαία τῆς Ἐπταλόφου* ἕνα μεγάλο μπουκέτο· ὁ *Ἀντώνιος Ἀχ. Κορέσσης* ἕνα ζουνὶ κουρκουμπέδες· τὸ *Πεηνὸν τῆς Ἑρμῆ*, τὸ *Κυανόλευκο Λάβαρο* καὶ τὸ *Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς* ἀπὸ ἕνα μεγάλο κουτὶ «μπομπόνιε»· ὁ *Γέρο Δῆμος* δυὸ μποτίλλιες σκιπάνια, πολλοὶ ἄλλοι ἔστειλαν ὡρκῆς γραβάτες, κολώνια, μανελίτια, κτλ. κτλ.

Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου. Νὰ εἴσθε καλὰ κι' ὅ,τι καλὸ ἐπιθυμεῖτε.

* * *

Ἀνέλπιστη Χαρά, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις. Ἔλαβα καὶ τὴν εἰκονίτσα, ποὺ παριστάνει τὴν «ἀνταλλῆ τῆς νέας Διαπλάσεως». Ὡραία ἡ ἰδέα. Τώρ' ἀκόμη δὲν ὑπάρχει τσίγκος καὶ γι' αὐτὸ δὲν κάνω πιὰ μετρημένες εἰκόνες· εἰδεμὴ αὐτὴ τὴν ἔκανα τσιγγογραφία καὶ θὰ τὴν ἐδημοσίευα.— Διὰ 1-3 προτάσεις λεπτὰ 50, ὄχι 10.

Τὸ *Νικητήριο Σάλπισμα* μὲ παρακαλεῖ νὰ διαβιβάσω στοὺς συναδέλφους του αὐτὴν τὴν *προτροπή*: «Ἀγαπητοί μου Ὕστερ' ἀπὸ τόσες δυσχέρειες, ποὺ ἀπείλησαν τὴν πάυση τῆς ἐκδόσεως, ἡ Διάπλασις κατώρθωσε, σηριζομένη στὴν ὁλόθερμη ἀγάπη τῶν παιδιῶν της, νὰ παλαιώσῃ καὶ νὰ βγῇ νικήτρια. Τώρα λοιπὸν χρέος μας εἶναι νὰ τὴν μεγαλώσουμε καὶ νὰ τὴν ποιμάλλουμε—γιατὶ ἀπὸ μᾶς; ἐξαρτᾶται,—*χαλώντας τὸν νόσμα*». Ἐμπρὸς λοιπόν, χαλάστε τον!

Μάλιστα; *Οὐράνιε Θόλε*, στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Θεάτρου» (Ὀδὸς Νίκης 50κτ) ὁ κ. Ξενόπουλος παρκιδίει Αἰσθητικὴν κάθε Πέμπτη, 6 ἕως 7. Εἶναι δεκτοὶ καὶ ἀκροαταί, ποὺ πληρώνουν κατὰ μάθημα.

Τὰ γράμματά σου, *Χάρις*, χάνουνται, γιατὶ τότε ὑπῆρχε ταχυδρομικὴ ἀνωμαλία. Τώρα ὅμως τὰ ταχυδρομεῖα σιγὰ-σιγὰ τακτοποιοῦνται, ἔλεγξε κι' ἡ λογοκρισία, ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ μοῦ γράφῃς.—Ὄχι δά! πῶς τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο τὸ «Ἐν Οἰκογενείᾳ» ποὺ ἐδημοσιεύσαμεν ἄλλοτε; Κι' ἄλλο; μοῦ κάνει σήμερα τὴν ἴδια ἐρώτησι. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ εἶπα: Τοῦ "Ἑκτορος; Μιὰ λόγο εἶναι κἀπὶ τὸ «Ἐν Οἰκογενείᾳ» (En famille») ποὺ ἐδημοσίευσα τὸ 1895, μὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» («Sans famille») ποὺ δημοσιεύω τώρα. Ἐκεῖνο εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Πετρίνας καὶ αὐτὸ ἡ ἱστορία τοῦ Ρεμῆ.

Ὁ *Γιώτας*, ποὺ ὁλοένα ξεσπαθώνει, μοῦ γράφει: «Βάζω ὅλες μου τὰς δυνάμεις, ξεσπαθῶν, ἂν ὄχι νὰ σὲ ἀνακουρτίζω, ἀλλὰ τουλάχιστον νὰ σοῦ κάμνω μίαν μικρὰν εὐκολίαν, διότι τοῦτο εἶναι χρέος κάθε συνδρομητοῦ». Μπράβο, παιδί μου!

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Λύρα* τοῦ *Ὁμήρου*. Ἔλαβα καὶ αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἀλλὰ τὸ ἕνα εἶναι πολὺ ἐκτενές (τί λέγει ὁ Ὀθηγός;) καὶ τὰ δυὸ δὲ εἰς μίαν γλῶσσαν, ποὺ δὲν τὴν μεταχειριζόμεθα πλέον εἰς τὸ λογοτεχνικὸν μέρος τοῦ φύλλου.

Ἀληθινὸ τραγοῦδι τὸ γράμμα τοῦ *Τραγουδιοῦ τῆς Δευτεριᾶς* γιὰ τὸ νέο μας χρόνο! Ἕνα τραγοῦδι στὴν Εἰρήνη, στὴ Δικαιοσύνη, στὴν Ἀγάπη, στὴ Χαρά. Τί κρίμα ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰ τὸ δημοσιεύσω! Ἀπόσπασμα; Δὲν κόβεται.

Ὅλοι ὅσοι διάβασαν τὸ «Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βαλέραινας» ἐνθουσιάσθηκαν. Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους τὸ *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*. Νὰ τί μοῦ γράφει: «Ἔλαβα καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ κ. Φελίβωνος, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφω καὶ ἰδιαιτέρως τὰς ἐντυπώσεις μου. Μὰ ποτέ, ἀγαπητή μου Διάπλασι, δὲν ἐδιάβασα ὡραιότερο βιβλίο! Φαντάσου μόνο, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ τὸ διαβάζω, τὸ βρίσκω ὡραιότερο· Ἡ θυσία τῆς Κοντέσσας Βαλέραινας μ' ἔκανε νὰ κλάψω πολύ.» Καὶ ἐπὶ τοῦ κ. Φελίβωνα γράφει, ὅτι ἄμα τὸ διάβασε «τῆς φάνηκε πὼς γίνηκε καλλίτερη ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρῶτα, πὼς ἀνέβηκε ψηλότερα».

Ἕνας ἀναγνώστης, ὁ *Ἀγτ. Ρωμ.*, μοῦ γράφει ὅτι τοῦ ἔκαμαν πολὺ ἔντυπον ἐντύπωσι δύο ξενικὰ καὶ θεατρίνικα ψευδώνυμα ποὺ εἶδε στὸ πρῶτο φύλλο. Ἐχάθηκαν, λέει, τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα, ἀπὸ τὴν ἱστορία μας, τὴ φιλολογία μας, τὴ ζωή μας, γιὰ νὰ παίρνουν τὰ κορίτσια μας ξένα, καὶ μάλιστα ἀπὸ θεατρίνες τοῦ Κινηματογράφου;—Κι' ἐγὼ τὸ εἶπα αὐτό, ἄλλοτε, καὶ τὸ ἐτόνισα πολλὲς φορές. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἄκουγαν καὶ βρέθηκα νὰ τὸ λέγω. Ἐ, ἄ, ἰδοῦν τουλάχιστο τώρα, ὅτι δὲν κάνει καλὴ ἐντύπωσι.

Τὰ καλά σου λόγια μὲ συγκίνησαν πολύ, *Ψωφιδεῦ*. Τὸ πιστεύω, ὅτι καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ μὲ θυμᾶσστε ἀκόμα καὶ θὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα. Πόσοι μεγάλοι σήμερα. ἀποκατεστημένοι, δὲν εἶνε φίλοι μου θερμοί. Γιατὶ δὲν ξεχνοῦν τὰ παιδικά τους χρόνια καὶ τὸ τί μοῦ χρωστοῦν. Παράδειγμα ὁ κ. Ι. Βλαχάκης, ἕνας μεγάλος μου φίλος ποὺ μάγκαβε ἀκόμα ὅπως ὅταν ἦταν παιδί!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἑξῆς: *Ἀνεμώνη τοῦ Ἀγροῦ*, *Δοξασμένος Ρῆνος*, *Προμηθεὺς Δεσμώτης*, *Ἐπτάλοφος*, *Θαλασσία Αὐτοκράτειρα*, *Κῦμα*, *Τιμημένη Γαλανόλευκη*, *Βοσποῦλα*, *Ἀνήσυχον Πνεῦμα*, *Ἀνεμοστρόβιλος*, *Ἤβη Παπ.*, *Γεώργιος Ν. Καρ.*, *Ἐδιαμένη*, *Λαίδη Στάνοφ*, *Φλύρα*, *Ἀσραναστόπουλο*, *Πατριωτικὴ Ἕνωσις*

κητής τοῦ Σκρᾶ, ἀ. Ἀτρόμητος Χειμάρα, ἀ. Ψυχὴ τοῦ Ἀπείρου, κ. Παπουτσωμένος Γάτος, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διὰ 1 ἕως 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50· Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *ὁ Οἰδίπους* μὲ *Λύρ. τ. Ὁμήρ.*, *Ἀτρόμ. Χειμάρ.*, *Βαρβαρομ. Ἑλλάδα, Ναυτόπαιδα, Ἀνεμοστρόβ.*—ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ ὅλους. — ἡ *Μελαχρ. Κρητικοπούλα* μὲ *Κυθέρ.*, *Ρεμβ. Σιάτ.*, *Λευτεριά*, *Ἀγριοβιολ.*—ὁ *Χρυσόθεμις* μὲ *Ψαροπούλαν, Θρούμπι, Ἀτρόμ. Χειμάρ.*—ἡ *Ἀκτὴ* μὲ *Πανελ. Πόθ., Κυαν. Λάβ., Πειρακτ., Βεβρέν.* — ἡ *Φτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ *Αὐτοκρ. τ. Βυζ., Νάοδον Ἀλόην, Πλ. Γραντ, Αἰολέα.*—ὁ *Νεαρὸς Ντεκέκιβ* μὲ *Βαρβ. Ἑλλάδα, Ἑλλ. Οὐρανόν, Πουπέ.*—τὸ *Συνέδριον τ. Βερσαλλιῶν* μὲ *Λέον. τ. Χαιρων.*, *Ἐλπ.τ. Σκλάβ., Καπετ. Λαπ.*, *Ἀετιδέα, Σωφρά.*, *Τιάρκ.* ὁ *Ξένος Νεανίας* μὲ *Σφίγγα, Σουλιώτισσα, Ζινέτ.*—ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* μὲ *Τρελ. Νεότ.*, *Τρελ. Ἀτσιγγ.*, *Ἥρ. Σοῦλι, Τιάρκ.*, *Ζινέτ.*, *Μανών, Αἴα*, *Ἀγριοκάκο.*—ἡ *Ἐλεύθερη Πόλη* μὲ *Γλυκὺ Χαμόγελο, Ζιζῶν. Ἀγριν.*, *Ἰδ. Καρδιά, Νάρκισ., Μυρωμ. Γιασεμί, Ψαροπ., Ψεύτ. Κουκλ.*—τὸ *Πενέλο τοῦ Ραφαήλου* μὲ *Λύρ. τ. Ὁμήρ.*, *Χλωμοφέγγ.*, *Ἀνεμοστρόβ.*, *Ρωμηό, Δουρυφόρ.*, *Χλωμὸ Κεν.*, *Ἀπίλαπα*,—ὁ *Τσοπανάκος* μὲ ὅλους τοὺς; *Διαβόλους*,—ἡ *Βαρβαρομάχος Ἑλλὰς* μὲ ὅλους τοὺς ψευδωνυμούχους Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς;—ὁ *Ναυτοπρόσκοπος* μὲ *Ψεύτ. Κουκλ., Τριοεύ., Μακέδ. Πρόσκοπον.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ξεπεσμένον Λόρδον* (μὰ δὲν τὰ παίρνω ἀκριβῶς μὲ τὴ σειρά· περίμενε· ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μικρὸν Ἡρωΐδα* (ὄχι, εἶναι διὰ μεγάλους·) *Φρέντον* (δὲν τὸ ἐγκρίνω· στεῖλε τώρα, ἂς εἶναι κι' ἀργά·) *Ἰουλίαν Κ. Μ.* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια· ὡραιότατο τὸ γράμμα σου· κι' ὁ κ. Ξ. ὁ εὐχαριστεῖ πολύ·) *Δουρυφόρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἶναι 45 φύλλα·) *Ἑλληνικὸν Τρόπαιον* (δὲν πληρώνονται μόνον τὰ ταχ. τέλη μὲ τὰ 15 λεπτά, ἀλλὰ καὶ ἡ πολυσχιδὴς ἐργασία ποῦ ἀπαιτεῖται διὰ τὰ Μ. Μυστικά· ἕνας ὑπάλληλος ἀπασχολεῖται μὲ αὐτὰ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς·) *Κλεοπάτραν Α.* (ποῦ εἶναι αἱ λύσεις των; ἔπρεπε νὰ τὰς σημειώσῃς· ξαναστεῖλε τὰ λοιπὸν μὲ τὰς λύσεις·) *Πατρίδα τῶν Ἡρώων* (σὲ παραπέμπω στὸν Ὀδηγόν, διὰ νὰ ἰδῇς πόσον παρεξήγησες τὸ βραβεῖον τῶν Ἰστιμῶν·) *Αἰολέα* (δὲν γίνεται· θὰ μαζωθοῦν τόσο λίγα, ποῦ θὰ εἶναι γελοῖο· ξέρω ἀπὸ ἄλλες φορὲς καί, ἂν καὶ μὲ λύπη μου, αὐτὰ τἀποφεύγω·) *Σανθὸν Ἱππότην* (τίποτε ἄλλο ἀπὸ τόμους τῶν 10 δραχμῶν δὲν δικαιοῦνται νὰ ἀγοράζουν οἱ Ἰσότιμοι, ἡ ἔκπτωσις γίνεται ἐπ' αὐτῶν·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου* (ναί· διὰ νὰ μὴ μοῦ στέλλῃς κάθε τόσο μίαν-δυό δραχμὰς μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς διαμιᾶς 20, 25, ὅσας θέλῃς, καὶ νὰ σὲ πιστώσω· μόνο, διὰ κάθε σου παραγγελία, νὰ μοῦ γράφῃς: ἐπὶ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας μου νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὸν λογαριασμόν μου·) *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* (πότε· καὶ γιατί τὰς ἔστειλες; δὲν θυμοῦμαι·) *Ναυτόπαιδα* (φωτογραφίαν κτλ. ἔλαβα, εὐχαριστῶ διὰ τὴν κολακευτικὴν παρομοίωσιν·) *Δ. Γ. Μετ.* (εἶναι παλιό. πρὸ αἰώνων δηλαδὴ ἡ λέξη grec κατάντησε· ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα νὰ σημαίνῃ τὸν λαθροπαίκτη, τὸν *μπαλαμουτιέρη* ποῦ λέμε· ὁ κριτικὸς καὶ φιλόλογος Sarcey τὸ ἐξηγεῖ ἔτσι: στὴν ἀρχή, grec ἐσήμαινε τὸν σοφό, τὸν πολυμαθῆ, ἐκεῖνον ποῦ ἤξερε κι' ἑλληνικά· ἔπειτα τὸν ἔξυπνο, τὸν πονηρό, τὸν κατεργάρη καὶ τέλος τὸν κάνατα κατεργαριές στὰ χαρτιά· πολλοὶ φιλέλληνες διαμαρτυρήθηκαν, κατὰ καιρούς, γιὰ τέτοια χρήση τοῦ ἐθνικοῦ ὀνόματος· ἐφίλου λαοῦ»· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! ὅση καὶ ἡ διάθεση κι' ἂν ὑπάρχῃ, πολὺ δύσκολα ἐξαλείφεται μιὰ λέξη ἀπὸ τὰ χείλη ὁλοκλήρου λαοῦ· κι' ἐπειδὴ ὑπάρχει πιὰ καὶ στὰ βιβλία, δὲν μπορεῖ νὰ σβυσθῇ οὔτε ἀπὸ τὸ Λεξικό· ὥστε ὑπομονή·) *Θρίαμβον τῆς Ἐλευθερίας* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ναί, αὐτὰ τὰ Εὔτημα λογίζονται·) *Κήρυκα τῆς Ἐλευθερίας* (ἤτο λίθος·) *Πανελλήνιον Πόδον* (εἰ δυστύχημα! σὲ συλλυποῦμαι· ἐγκαρδίως·) *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* (διορθώθηκε. τὸ ἄλλο δὲν γίνεται·) *Ἑλένην Μ. Κ.* (τί πρίκι νὰ κάμῃ; τὸ λέγει ὁ Ὀδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Ἴφκαν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Αἴθριον Οὐρανὸν* (ἔννοια σου, φαίνεται ἡ ἀθωότης·) *Ἐθνικὸν Πόδον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὑπομονή!) *Ἀσημ. Πανσέληνον, Τιμημένο Τουφέκι, Σουλιώτισσα, Ἥρωα τοῦ Μαραθῶνος, Ἀτρόμητον Ἀμπζόνα, Λουκίαν Μαλό, Ἐλεύθερη Πόλη* κτλ. κτλ.

Θεόδ. Α. Δαζ., *Ἀνοικτόκαρδον, Ἄσμα Νηρηΐδος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Μελαχρινὴν Κρητικοπούλαν, Ἀγριοκάτικο* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *10ην Δεκεμβρίου*, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 178ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμ. φύλλαδ.]

23. Λεξίγριφος

Ὅσπριον εἶναι τὸ ἕνα,
Τἄλλο μέλος τοῦ προσώπου,
Καὶ τὰ δύο ἑνωμένα
Σχηματίζουν ἄνευ κόπου
Ἱερέα τῶν Ἰνδῶν
Μέγαν θαυματοποιόν
Ἢ... ταχυδακτυλουργόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλης Ἑλλάδος

24. Μεταγραμματισμός

Τὰ γύχια του θέλω
Ἐγὼ νὰ διαφύγω,
Τοῦ κόβω κι' ἀλλάζω
Εὐθὺς τὸ κεφάλι.
Καὶ θάμνο μπροστά μου
Μὲ τοῦτο ξανοίγω,
Μ' ἀγκάθια γεμάτος
Αὐτὸς εἶναι πάλι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

25. Ἀναγραμματισμός

Ἕνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέσῃς
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ἀπὸ ἐπίθετο . . . μικράκι,
Κερασφόρο θἀπανεύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

26. Μωσαϊκὸν

Ἰωνᾶς καὶ Ἤσαΐας.
Δανιὴλ κι' Ἱερεμίας
Ἀπὸ ἕνα τους δενεῖζουν
Κι' ἄλλον ἕνα σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἐλευθ.

27. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ υἱός Ἐσρὼμ
* + * = Πρόθεσις:
* * + * * = Ὀμηρικὴ νῆσος
* * * + * * * = Μήτηρ μυθικοῦ ἥρωος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Ἀλεξάνδρου

28—32. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δόλος, Πάρος, πήτα, τραχύς, ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφιγγός.

33. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Ὁροσειράν:

1, Μικρὸς λιμήν. 2, Βασιλεὺς Ἠπειρώτης. 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικῆς Πισσία

34—37. Φωνηεντάλιπα Παραγγέλματα

1.—κτς-λ
2.—δβλν-μσ
3.—ρχσ-πθ
4.—χθον-δλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Σκλάβων

38. Τρίφος

τι
τι τι μὲν ε
ἐνδ χια
τι τι
τι

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Χ. Περιχάρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 40

306. Λιέγη (λύσε, γῆ.) — 307. Σίμων Κύμων.

308. ΜΗΛΟΣ ΑΙΝΟΣ ΔΑΝΙΑ ΔΩΡΙΣ ΣΑΥΡΑ — 309-313. Διὰ τοῦ Θ: Θεός, θύρα, βάθος, πόθος, μύθος.—314. ΜΑΛΕΑΣ - ΙΤΑΛΙΑ - ΑΡΕΙΟΣ (ΜΙΛοάλης, ΑΤΡοπος, ΑΛΕρτης, ΕΛΙκών, ΑΙΟλος, ΣΑΣα.) —315 Τῆς περὶ τὸ σῶμα φυγεῖας [μὴ ἀμέλει. (τὸς περὶ τος-ὄμμα ἡ γῆ ἀς-μὲ-α μὲ λω)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 3***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 3,20*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 3,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄραπτος ***δρ. 10*** καὶ δαμμένος ***δρ. 11.*** Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου, προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: ***λεπτὰ 50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ.1,50*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Οἱ Χρυσόδετοι τόμοι ἐξηντλήθησαν· ἕνεκα δὲ τῆς ὑπερόγκου τιμῆς τῶν βιβλιοδετικῶν δὲν θὰ δέσωμεν πρὸς τὸ παρὸν νέους, διότι τώρα στοιχίζουν τὰ δετικὰ ἑκάστου χρυσοδ. τόμου ***δρ. 10.***

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν ***Αἰγύπτῳ*** καὶ ***Κύπρῳ*** Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀκριβὲς στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωρισὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—22]

Ἑλληνικὲ Πόθε, ἔχεις τὴν ὑποστήριξί μας στὸ Δημοψήφισμα.—*Ἀμπεων Ἀστήρ, Θέρμιος Ἀπόλλων*

[ΙΘ'—23]

Κάθε συγχαρητήριο κι' εὐχαριστήριο εἶναι πολὺ λίγο, γιὰ τὸν αὐθόρμητο ἐνθουσιασμὸ τοῦ ***Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου*** καὶ τῶν ***φίλων*** του. Τὴν δὲ ***Ἰδεώδη Ἑλλάδα*** εὐχαριστῶ θερμά.

ΚΙΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[ΙΘ'—24]

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, τί γίνεται; ***Ἀστὴρ τῆς Νίκης***

[ΙΘ'—25]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ***ὅλους***, Ὅποιος μὲ ἀνακαλύψῃ ἄ; τὸ θεωρῇ καύχημα. — ***Νεαρὲ Ντέκεκιβ*** ἀπόδειξον τὴν ἱκανότητά σου.

ΑΝΕΜΟΣΡΟΒΙΛΟΣ

[ΙΘ'—26]

Διεθνὲς Δίκαιον, Φτωχὸ Χαμομηλάκι, ἡ ἐπίμησίς σας μὲ συγκινεῖ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

[ΙΘ'—27]

ΤΟ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ»

Εὔχεται γιὰ τὴ γιορτή τους χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.

στὸ **ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ** καὶ **ΔΕΟΝΤΑ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ**

[ΙΘ'—28]

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιαφόρητος φυλλάδου ἐλήφθησαν ἀπὸ 7 ἕως 13 Δεκεμβρίου·

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ

ΑΘΗΝΩΝ: Γιώτας, Ν. Μ. Βαλέρης, Ἰω. Κωστόπουλος, Ἀγγελικὴ Κ. Μαναλίδου, Ἀνδρ. Νόβαν, Κ. Π. Λευκαδίτης, Γ. Σαπήρας, Μ. Πασαλίδης, Π. Ψυλόγλου, Μ. Γ. Καρυώτης, Αἴνος Ν. Πολίτης.

ΒΟΛΟΥ: Α. Κόλτσιδόπουλος.

ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Ν. Μ. Μπουλογούρας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Ν. Φίλιος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Χρυσόθεμις Κυριακογοῦ, Ψυχὴ τοῦ Ἀπείρου.

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Μ. Φραγκίδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κούλα Α. Ἀλεξάνδρου, Δ. Α. Παπαγγελῆς, Γ. Ἠλ. Κουνιάς.

ΣΥΡΟΥ: Νίκ. Μ. Πολέμης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ν. Κάραλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσαν των, ἐτάθησαν εἰς τὴν πληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: Μεν. Πασαλίδης ἐν Ἀθήναις καὶ Κατίνα Ἀντωνιάδου ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1919.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3. Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 523